

Kjære venner

Stolte pappaer

Nå har sykehuset vårt gjennomsnittlig mellom tre og fire fødsler hver dag, så vi møter mange nybakte foreldre. Her sitter to stolte, nye pappaer i morgensola med hvert sitt barn fra sist natt. Det gir god stemning på vei til jobb.

Sliten pappa

Pappaen til Ranjita og Dinesh kom bærende med denne doble barnekurven som han hadde laget.

Han var en stolt pappa som fikk barn. Men så ble én syk etter seks måneder, med hjerneskade. Han døde ikke lenge etter.

Så fikk han Ranjita som også ble syk til omtrent samme tid, og også endte med en stor hjerneskade. Hun er seks år i dag. Hans neste sønn ble syk da han var tre måneder, og det samme skjedde med han. Nå er han tre år.

I dag er de stive i alle ledd, kan ikke snu seg eller sitte eller snakke, men kan gjenkjenne sine foreldre. Far har båret dem en hel dag i denne kurven for å komme til sykehuset.

Hva er dette?

- Og hva kan vi gjøre for dem? De fikk en legeattest på hvor syke barna var. Den kan gi dem Rødt Kort som funksjonshemmede og det vil gi familien en støtte på til sammen 4000 rupees i måneden, ca 320 kr. Det betyr mye. Da kan en av foreldrene være hjemme hos dem om dagen, og likevel kjøpe nok ris til familien.

Faren fortalte at de var blitt kristne for en stund siden. Det var blitt så mye bedre etter det. «Hva kunne ha blitt bedre?» tenkte jeg. Jo, tidligere var de stadig hos sjamanen og alt var mørkt og angstfullt. Nå hadde de fått en fred, og barna var roligere og litt mykere. Vi hadde andakt for pasientene like etter at de kom. De kom inn og satte barnekurven midt iblant oss. De hylte da de kom inn, men roet seg snart til sangen vi fylte rommet med. Så må jeg tro at Vår Herre Jesus også har flyttet inn i deres indre og lindrer deres smerte. Over denne kurven hadde jeg andakt om Jesus som vekket opp enkens sønn i Nain.

I vår hjelpeløshet må vi legge dem i Guds hender og be om Hans barmhjertighet for denne familien. Heldigvis hører de til i et fellesskap som tar vare på dem og som hjalp far til sykehuset. Familien har en frisk gutt på ni år og en gutt på snart to år, som de tror er frisk.

Takk til Nordfjord!

Nordfjord Folkehøyskole har en lang og stolt historie som støttespiller for Okhaldhunga Sykehus. I år igjen har studentene der reist mange penger til formålet. Her overrekker de en svær sjekk til Anne Birgitta, Normisjons Generalsekretær.

Takk skal dere ha, Nordfjord. Og alle onkler, tanter og besteforeldre som har bidratt!

Kirkens skolebarn

Skolebarn og foreldre var samlet i kirken før et nytt skoleår begynte denne måneden.

Kirken har en sosialkasse. Den hjelper 35 fattige barn til skolegang

Noen greier seg med litt støtte, andre har ingenting og trenger alt. Vi har flere barn i menigheten som ikke har foreldre. De får hjelp til alt fra skoleuniform til bøker og skoleavgifter. Andre barn har bare en mor og får støtte til skoleavgift. Nå er det mange barn som har fått sin grunnutdanning, og noen har fått støtte til videre utdanning. Da gjør de en avtale om å betale tilbake et visst beløp til sosialkassen, når de får sin første jobb. På den måten håper vi fondet kan leve videre. Samtidig vil de som får støtte, betale 100 rupi inn til fondet i måneden. Håper det blir en velsignelse som vandrer videre.

Fra fattigdomsriket

Denne gangen blir dere kjent med en som bærer navnet til kunnskapsgudinnen, Saraswoti. Hun har aldri gått på skole, men maktet å fostre opp to jenter som har fått skolegang. Det har hun trengt all sin forstand til.

Da den yngste datteren var 9 måneder, forsvant mannen hennes med en annen til India. India er folkehavet der alle blir borte. Saraswoti og døtrene hadde ingen jord, og flyttet rundt der de fikk arbeid.

De kommer fra nabofylket og er kasteløse midt blant en majoritet av høykastefolk. Hun har arbeidet alle sine dager og på sitt beste får hun nå 100 rupees for en dag. Det er åtte kr. Døtrene arbeider sammen med henne, og når de alle tre arbeider en dag får de fire kilo maismel. De har aldri kjøpt klær. Det får de der de arbeider, det andre er vokst fra.

En regnværsdag satt hun på bakken utenfor mitt kontor og kunne ikke reise seg opp.

Noen i landsbyen hadde sagt hun måtte finne meg på sykehuset. Jeg støttet henne inn på Akuttmottaket og satte i gang utredningen, for hun kom uten en rupee. De hadde lånt 2000 rupees av naboer, som gikk med til å betale for reisen hit. Den tok to dager. Hun hadde ikke klart å arbeide de siste månedene.

Det viste seg at hun hadde fått leddgikt og var hoven i alle ledd. Etter noen dager med medisiner, kunne hun gå. – Men dette er en livslang lidelse og hun er avhengig av medisiner! Hvordan skal hun klare å komme hit hver måned? Vil hun klare å komme i arbeid igjen?

Datteren som var med, kjente hun fikk en stor byrde, og tårene rant da de reiste. De fikk all behandling og mat fra pasientstøttefondet. Så reiste de hjem. – Men de må komme tilbake! Det er balansekunst i fattigdommens rike. Sykdom vipper dem av. Nå håper vi døtrene holder balansen!

Intensivbehandling

Vi har jo ikke ambisjoner om å drive virkelig intensivbehandling her ved vårt lille sykehus. Det krever ressurser, både utstyr og personell, som vi ikke har. Men noen ganger har vi ikke noe valg, og må prøve. Det ble spennende dager:

En ettermiddag ble en ung kvinne innlagt her en måneds tid etter at hun hadde født. Barnet var friskt, men mor hadde de siste dagene blitt tiltagende tung i pusten og hoven i hele kroppen. Røntgenbildet viste et svært hjerte og mye vann i lungene. Dette er en tilstand vi har sett flere tilfeller av her de siste årene, barselkvinner som utvikler en svikt i hjertemuskulaturen, kalt «peripartum kardiomyopati».

Hun var svært dårlig, og det ble klart at hun snart ville trenge pustehjelp fra en respirator. Hun kollaberte kort etter innkomst, og ble intubert (fikk en tube ned i luftrøret), så vi kunne puste for henne med en bag. På operasjonsstua vår har vi en anestesi-maskin som kan brukes som

respirator under operasjoner, men den er kun beregnet til bruk i noen få timer. Vi forklarte situasjonen til familien, også at ett av de fine sykehusene i Katmandu nå har et velutstyrt legebemannet helikopter med respirator, men det er svært dyrt. Vi anså det som hennes eneste mulighet til å overleve å bli fraktet til en ordentlig intensivavdeling på den måten. De er relativt velstående, så det helikopteret ble bestilt. Men snart kom beskjeden om at det ville være mørkt før de kunne være tilbake i Katmandu, det var for sent på dag for helikoptertransport.

Vi måtte prøve å holde henne i live gjennom natten med respiratoren fra operasjonsstua. Her er teamet i gang med det. Dette krever jo nøye overvåkning, så ekstra mannskap ble innkalt. Neste dag skulle helikopteret komme. På slutten av natten brøt respiratoren sammen, og pasienten måtte ventileres for hånd en time, men så fikk vi reparert den.

Neste morgen fikk vi følgende beskjed fra Katmandu: «Den indiske statsministeren kommer på besøk til Nepal i dag. Flyplassen i Katmandu vil derfor være stengt hele dagen. Intet helikopter kan ta av eller lande.» Det ble et langt døgn ved respiratoren. Og dagen deretter regnet det tett, så intet helikopter kunne fly da heller. Vår operasjonsstue-respirator sviktet flere ganger, den er jo ikke laget for slikt bruk. Det ble en stri tårn for både leger, sykepleiere og vedlikeholds-staben vår. Gjentatte forsøk på å se om hun kunne puste selv viste bedring fra dag til dag, men hun ble fort så sliten at respiratoren måtte koples på igjen.

Den fjerde dagen fikk vi beskjeden vi hadde ventet på: Ambulanse-helikopteret var på vei!

Et dyktig team fra Katmandus dyreste sykehus koplet pasienten til sin mobile respirator, og fløy henne til sin avanserte intensivavdeling i storbyen.

Dette skrives vel en uke senere, og etter at vi har fått beskjed om at hun klarte å puste selv tre dager senere, og nå snakker og spiser hun selv. Hun er nå overført til et spesialsykehus for hjertesykdommer. Dette har vært svært annerledes enn fattigdoms-medisinen som er vår hverdag, men utrolig morsomt at det gikk så bra. En mammas liv er det største i verden!

Jordskjelvets velsignelser

Målet er nådd!

Vi hadde som mål å bygge 34 hus for jordløse. I ni kommuner har vi nå fullført oppdraget. De siste to husene er påbegynte og vil stå ferdig i juni. Da blir det 34!

Vi besøkte nylig flere ferdigstilte hus. Da er det samling rundt huset av alle i landsbyen som har hjulpet til, de som har gitt jord eller trevirke, og de som har jobbet lange dager med stor entusiasme for å få jordløse i hus.

Lalu Maya sin lidelse var ukjent for verden før jordskjelvet. Uten jord og med en mann som stakk av for 18 år siden da hun fikk en sterkt handikappet barn. En annen datter hadde alvorlig epilepsi. Der satt hun i et glissent skur og kjempet for den daglige mat. Etter jordskjelvet kom den kristne radiostasjonen her på besøk til landsbyen, og fant henne. Hun hadde ingenting som kunne ødelegges i jordskjelvet, men radioen gjorde hennes liv kjent. Ved hjelp av Radioen og oss i «Mission» har hun i dag fått 2 mål jord, en bøffel, hus og toalett og rullestol og en landsby som støtter henne, og myndighetenes støtte på 180 kr måneden. Datteren er frisk og har fått jobb på helsestasjonen!

Mye ukjent lidelse ble ristet fram i lyset og har fått et nytt liv.

Sykehuskø?

Det er sykehuskø i Okhaldhunga også. En tidlig morgen, Utenfor poliklinikken før den åpner. Men før dagen er omme har de fleste fått sin behandling. Noen blir lagt inn og trenger lengre behandling og operasjoner, men ingen går hjem og venter. Fritt sykehusvalg? Kom til Okhaldhunga!

Lalu Pate klubben lever videre

*Ivrig samtale
alkoholikere
imellom*

Inne på vårt midlertidige, trange sosialkontor klarer vi å trenge oss sammen, hver siste onsdag i måneden. Da blomstrer **Julestjerneklubben!** Hver uke er det nye som blir lagt inn som blir avruset og kommer til sans og samling og får en mulighet til å velge en ny vei og nye venner. Noen kommer etter fallskader, eller leversykdommer, spriten gir mange slags problemer. Andre får hjelp av politiet til å komme. De er i varetekt, men trenger først en avrusning og dager med veiledningstjeneste før de kan gjøre rede for seg. Mange smaker på en erfaring av å være edru, som de ikke har kjent på mer enn 20 år. – Og det er ikke noen dårlig smak!

Trettitre operasjoner på to dager!

To – tre ganger per år har vi besøk av ulike medisinske team fra store sykehus i Katmandu, som leier våre operasjonsstuer og andre lokaler for å gi spesialisert behandling vi til vanlig ikke kan tilby. Dette er verdifullt for folk her, og det gir faktisk sykehuset gode inntekter.

Denne uka har vi hatt besøk av et stort team fra et spesialsykehus for barneortopedi. De brukte våre to operasjonsstuer intenst, og gjorde 33 operasjoner på to dager. Her er noen av de mange som hadde glede av det besøket.

Sykehusdrømmen

Drømmen om et ferdig nytt sykehus er snart en realitet. Vi håper vi vil se den oppfylt i løpet av 2018. Akkurat nå pågår bygging av to stabsboliger og renovasjon av gamle bygninger som skal bli sosialkontor og kapell. Litt forsinket så vi får ikke klippet snoren før vi reiser hjem som vi håpet. Når sosialkontoret er ute av en annen gammel bygning, kan vi fullføre den barneavdelingen som vi har fullført halvparten av og flyttet inn i. Vi har drevet den i to år uten en dråpe vann eller toalett. Det blir aller siste fase av renoveringen. Ennå er ikke alle pengene samlet inn for å fullføre, men det skal gå.

Stabsbolig støper taket idag og sosialkontoret gleder seg til å flytte inn om ikke lenge. Anu Rai viakarierer for meg denne sommeren, Jangi Rai, Sumitra Rai og Nirmala Shresta.

Reuben gjør ferdig Barneavdelingen

Vi har jo fremdeles bare en halv barneavdeling. Men nå går vi i gang med å bygge den andre halvparten. Her har Reuben møte med sentrale sykepleiere, og får gode innspill om planløsningen. Morsomt å være med på å utforme sin egen arbeidsplass.

Generasjoner

Mellom-generasjonen er limet i samfunnet, - her og i Norge. Hun er 35 år, med en liten på armen og en gammel bestemor som må støttes ut på toalettet på sykehuset.

Heldige er denne gamle bestemoren med en slik frodig, glad og sterk svigerdatter som hjelper henne!

Men fjerner du personen i midten, er det mye som faller sammen. Mange gamle blir sittende igjen alene med ansvar for barnebarn.

Den eldste generasjonen jobber også. Riktignok er det nå innført en alderspensjon på 80 kroner i måneden, men noen gir seg ikke. På en landsbytur nylig møtte vi svigermor til en trofast medarbeider. Hun er 83 år gammel, her med en bør bøffel-fór på ryggen, som er mye større enn henne selv.

De gamle kan også bære!

Foto: Elin Doyle, svensk medisinerstudent

Blomsterhuset

Et av husene i nabolaget her gjør stadig inntrykk når vi går forbi. Fattigslig, både vegger og tak er bare bølgeblikk. Men hekkene er snorrette, og det bugner med blomster året rundt. Her er solcellepanel og parabolantenne. Vilje til liv og glede i hverdagen.

Flere blomster: *Vi er nettopp ferdige med rhododendron-sesongen, da fjellskogen kler seg i alle nyanser av rødt og fiolett. Sprudlende vakkert.*

Vi avslutter dette siste OT før sommeren med «An Uncomfortable Blessing» fra gammel keltisk tradisjon, og ønsker alle våre lesere med dette en såpass ubehagelig sommer:

En ubehagelig velsignelse

*Må Den Treenige Gud velsigne deg med ubehag
ved forenklede svar, halve sannheter og overfladiske bekjentskap,
slik at du kan leve på dypet i ditt hjerte*

*Må Den Treenige Gud velsigne deg med sinne
over urett og undertrykkelse, utnyttelse av mennesker og av jorden,
slik at du vil virke for rettferdighet, likeverd og fred*

*Må Den Treenige Gud velsigne deg med tårer
for de som lider,
slik at du rekker ut din hånd for å trøste dem*

*Må Den Treenige Gud velsigne deg med naivitet
så du tror du kan gjøre en forskjell i verden,
og derfor gjør de tingene andre sier er umulige*

Hilsen Kristin og Erik

PS. Vi prøver å legge ut oppdatert nytt herfra på Facebook, på siden «Kristin og Erik i Nepal». Velkommen på besøk der.

Hjelp oss å gjøre ferdig utbyggingen av Okhaldhunga Sykehus.
Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Overføringen må merkes:
«Nytt sykehus i Okhaldhunga. Prosjektnummer: 306 008»